

Văn tế mẹ

**Bà Nguyễn đình Phượng
nhũ danh Phạm thị Lan
tạ thế ngày : 29/09/2006
hưởng thọ 92 tuổi**

* * *

Mẹ ơi,
Trời Nam Việt mưa dòn gió dập,
Cơ thể sự ai xui nên lắm nỗi thặng trầm,
Đất Tây Âu mưa gió bất thường,
Trở trêu thay con Tạo khéo bày trò dâu bể !

Để Mẹ nơi đất khách mưa tuôn tuyết rũ,
Chơi vơi bóng xế, xót xa thay lòng kẻ tha hương,
Để đàn con quê cũ bơ vơ, khi gió dập mưa dòn,
Con sấm sét cũng ba chìm, bảy nổi.

Nhớ Mẹ xưa :
Vốn giòng thi lễ, khi cha còn bôn tẩu,
Kịu kịt hai vai một gánh, hết chợ Choi lên chợ Thượng
Một thân mình bao trải nỗi truân chuyên,
Cũng bậc tâm anh, thuở hàn vi lận đận,
Khi trời khuya nắng sớm, nay chợ Đình, mai chợ Huyện,
Để riêng ai đèn tàn bác lụn,
Thương ôi !

Nhớ khi thời thế lâm nguy, súng tràn bốn phía,

Chốn thành tan ngôi vỡ, một thân cò gánh gạo nuôi con,
Nhớ lúc giữa con tao loạn, bốn phương khói lửa
Nơi pháo rơi, đạn nổ, riêng mình diu dặt lũ con thơ.
Khi Thủ Đức, lúc Saigon, bảy nổi ba chìm,
thương ai lận đận,
Nay chợ Cầu, mai chợ Nhỏ, buồn thay cánh vạc bơ vơ !
Đeo hai gánh Mẹ thảo vợ hiền, vẹn toàn bốn phận.
Tín nghĩa một lòng son, mặc cho sóng dập gió dòn nặng nợ.
Kiếp tài hoa có gặp phong ba, vẫn luôn luôn vững tay chèo lái,
Phận má hồng nặng gánh gian truân, đảm đương cho rõ tài nội trợ.

Ai ngờ đâu,
Trời già xui khiến, để một sáng tay mang tay xách ,
Dem hành trang khoác áo ra đi Tây Đức, để hoa buồn cỏ héo,
Tiễn Mẹ đi cho nát ruột đau lòng,
Cơ thành bại Trời dành tất cả, Mẹ đành dứt áo lên đường,
Nào nhớ nào thương để lại Việt Nam
Để này con này cháu bơ vơ như gà con mất mẹ.

Một ra đi ai hay ngày trở lại,
 Mưa tuôn sóng vỗ, nào trời xa, nào đất lạ,
 Mặc nhà cao cửa rộng,
 Thương người lưu lạc, tấm thân già thêm nặng
 gánh gia cang,
 Lúc tiễn đưa ai thấu chẳng ai, để kẻ khóc người
 than,
 Cuộc thế đành chiều theo Định Mệnh,
 Mặc nước trôi bèo giạt,
 Đây buông cau bụi chuối, lệ cũng đầy vơi.
 Non sông thôi chia cắt, Mẹ ra đi theo số phận
 bẽ bàng.
 Quê cũ nhớ thương, cháu con ở lại thêm nặng
 tình mẫu tử.

Xót thương thay !
 Nơi quê người vò võ, tuổi già sức yếu
 Mẹ ở một nơi, con một nẻo,
 Khi mưa khuya nắng sớm, ai người lo giữ đạo
 thân hôn,
 Chốn đất khách xa xôi, như đàn chim lạc tổ,
 Chơi vui cùng sương sa tuyết rũ,
 Khi trở trời đổi gió, ai lo áp lạnh quạt nóng,

Hơn chín mươi, thân phận còn nổi trôi,
 Gần trăm tuổi mà chưa yên phận số.

Cách mạng thành công ! . . .
 Cuộc lưu vong thêm nhiều lỗi hẹn hò
 Nay cháu này con cũng vong gia thất thổ !

Thống nhất non sông ! . . .
 Một lần ra đi, ai hay là vĩnh biệt ?
 Nào bạn nào bè, câu tâm sự biết cùng ai to
 nhỏ,
 Hay là tại trời già độc địa, nên xui cảnh éo le,
 Hay là bởi thời thế bấp bênh, nên gây ra cơ sự.
 Hay Mẹ đã chán mùi tục lụy, nên vội về nương
 chốn Bồng doanh
 Hay Tiên cung thiếu khách bàn đào, nên Mẹ
 muốn mây ngàn hạc nội.
 Hay là tại cuộc trần thế xoay chiều đổi hướng,
 Nên Mẹ về cùng Cha nương chốn am mây,
 Hay là vì trần thế lắm nổi gian truân,
 Nên Mẹ muốn tiêu điều miền cực lạc.
 Hay là tại hồng trần nặng mùi nghiệp chướng,
 Nên Mẹ về vui cảnh thâm cung.

Hay là tại tục lụy nhiều ràng buộc đấng cay,
 Nên Mẹ tìm về cùng Phật tổ.

Thôi Mẹ ạ ,
 Tình đời vốn lắm trò ảo hóa, gặp thời thế âu
 đành phải thế,
 Mẹ luyện thương làm gì cái kiếp nhân sinh,
 Lòng người vốn nhiều ân tình gian dối,
 Mạnh được yếu thua là vận số, Mẹ hãy quên đi
 món nợ phù du.

Buồn thay bao cuộc tang thương, bốn bề lênh
 đênh mây trắng,
 Muốn tìm bóng Mẹ biết tìm đâu ? . . .
 Xót xa thân phận nổi trôi, thăm thăm non xanh
 nước biếc
 Chơi vui càng đau lòng mẫu tử ! . . .
 Mẹ có linh thiêng hãy chứng cho chúng con
 chút lòng thành thực
 Để sóng yên bể lặng, giúp cháu con nở mặt với
 người,
 Sống gỏi thác về, quá cừu tuần quả là tuổi thọ,
 Mẹ hãy giúp các con, các cháu mở mang sự
 nghiệp trong cuộc sống đời đời.

Ô hô, thương thay ngày vĩnh biệt !

Thành tâm cầu nguyện Tam Bảo gia hộ
 cho hương linh của Mẹ sớm tiêu điều nơi Lạc
 cảnh.

Nguyễn Hoàng Nhạn

